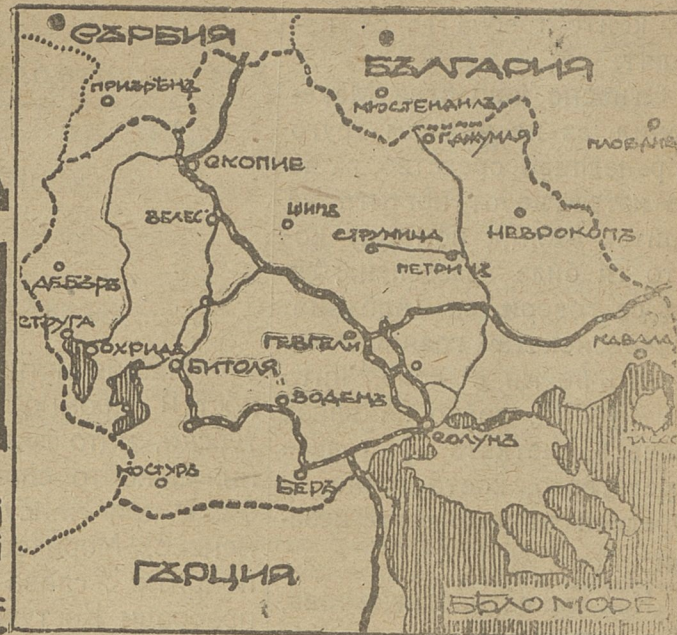

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЈА

ОРГАНЪ НА МАКЕ
ДОНСКАТА ЕМИГРА
ЦИЈА
ВЪ БЪЛГАРИЯ

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИК
АБОНАМЕНТ ГОДИШНО 30 ЛЕВА
Редакция и Админ. „Лавеле“ 9, София

ORGANE DE L'EMI
GRATION MACEDONI
ENNE
EN BULGARIE

МЕМОАР,

Представен от Делегацията на македонските народности в конгреса на Международното бюро за правото на народите в Женева.

УВОД.

Македония заема едно централно положение в Балканския полуостров. Тя е разположена на пътя, който съединява Европа с Мала-Азия. При все че нейната земя е изпжстрена от планини, Македония е естественото дебуше, което свързва Запад с Изток.

Прочее, тжкмо самото това преимущество е причината на нейното нещастие.

Лесно достъпна както от север, така и от юг, тя биде наводнена в течението на вековете от близки и далечни народи. Нейното население, макар и инородно, сжуме все пак да задържи своите географически граници, но то попадна политически под владичеството на сжседните държави, което допринесе доста за неговия етнически сжстав.

До 1912г., Македония сжставляваше само една провинция от Отоманската империя. Игого, което тя бе принудена да понесе, не бе удушило влечението на нейното население да аспира, под влиянието на идеите на последното столетие, моралната и политическа независимост.

Вниманнето на целия свят бе привлечено от разгорещената борба, в която Македония се ангажира, за да отхвърли тираническото иго, и в течението на последните десетилетия македонския вжпрос се постави на неколко пъти пред дипломатиите на Великите сили. Обаче, в момента, когато автономията на Македония бе в надвечерието да бжде спечелена, избухна революцията на младо-турците. След това доде балканската война с егоистичните пожелания на сжседните държави.

Искането да се направи от Македония една политическа единица се намери, по тоя начин, вжзпрепятствувано в своя ход и европейската война, чрез продължителността си, изостави на заден план Македонския вжпрос, така че в Версаил той бе сжвършено забравен о всемогжщите дипломати.

Обаче, македонския народ не може да се примири в случая, за да запази мжлчание спрямо несправедливостта, на която той е жертва.

Македонския народ иде, чрез настоящия мемоар, да издигне своя глас пред цивилизования свят, както и пред партизаниите на справедливостта и на свободното разполагане на народите, да потвърди високо своето право на сжществуване и на независимост.

Географски и икономически преглед.

Македония, вжпреки многобройните планини, които покриват нейната земя и реките, които я пресичат, притежава своите географически граници. Нейната територия се простира от планините Шар, Осогово и Рила на север до Егейско море на юг, и от Охридското езеро на запад до реката Места на изток. Повърхността на така разграничената територия е от 65,000 квад. километри с едно население от два милиона и половина жители. Най важните реки, които напояват страната, са: Бистрица, Черна, Вардар, Струма и Места, по бреговете на които се простират пжтища, свързващи крайбрежните градове и села. Освен това, повърхността е хжлмиста и страната притежава много езера.

Климатът е умерен. Страната произвежда житни храни, една част от които се изнася в Албания и в островите на Егейското море. Чрез плодородието си, Македония е в положение да нахрани тройно по-големо население и да се развие една силна индустрия. Водните сили се равняват на ония в най-благодетелствуваните от природата страни и под-почвената земя сждържа големи богатства в пластове от минерали и камени вжглища, които още не са експлоатирани по липса на публична безопасност и на сжобщителни средства. Македонската търговия бе значителна и се извършваше главно чрез Егейското море; тя се простираше еднакво до сжседните балкански страни. Нейното пристанище Солун сжставлява за централна Европа едно пристанище на близкия Изток. Солун, разположен на устието на Вардара, е вжзела на големия търговски път, който, по продължението на тая река и чрез Морава, достига до плодородните равнини на Унгария. Така сжщо в тоя град свършваше римския път, идящ от Дурацо и който свършваше пристанищата на Южна Европа. Самият този факт, да бжде кржстопжт на тези пжтища, даде и още продължава да дава на Македония една световна важност. (Следва)

Четете и разпространявайте в „Автономна Македония“

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЈА

ОРГАНЪ НА МАКЕ
ДОНОКАТА ЕМИГРА

ЦИЯ БЪЛГАРИЯ

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИК
АБОНАМЕНТ ГОДИШНО 30 ЛЕВА
Редакция и Админ. „Лавеле“ 9, София

ORGANE DE L'EMI
GRATION MACEDONI
ENNE
EN BULGARIE

МЕМОАР,

Представен от Делегацията на македонските народности в конгреса на Международното бюро за правото на народите в Женева.

Продължение от бр. 42.

Исторически поглед върху националните елементи в Македония.

Македония представлява, в нейните горепоменати граници, не само една географска единица, но също една културна целост. Икономическите и търговски интереси сближиха населението в течение на вековете, тогава, когато естествените географски граници определиха техната общност на интереси във вътрешността. Естествените граници и общите интереси дадоха на населението една съвършена еднородност, въпреки различния произход, от историческа гледна точка, на елементите, които я съставляват.

Това население е съставено от българи, турци, албанци, гърци, власи, евреи, цигани и пр. То е претърпело пертурбациите на историческите събития на миналите векове, в продължение на които Македония, поставена на кръстопътя на световната търговия, требаше да изпита влиянието на разширения на разните държави и племена.

В далечното минало Македония, разположена между Тракия и Албания, бе обитавана от трако-илирийците, потомци на които днешните албанци. Държавата образувана от Филипа (македонския цар, б. н.), достигна известна степен на култура и разви една военна сила и една значителна търговска мощ. Търговията достигна до бреговете на гърците, които се установиха сетне там.

Завладяването на Македония от Римските империи намери за последствие полатинчването на една част от населението, потомци на които са куцовласите. В първото столетие след Христа се появи славянската власт, която потопа Македония и се разпростре до Епир и Тесалия; с т. тая славянска власт получи държавна организация чрез българското могъщество. След перспективите, през които премина историята на македонските славяни, в средните векове, се яви турското завладяване и заедно с него, имигрирането и колонизирането на турския елемент. Евреите изгонени от Испания, дойдоха, на техен ред, да населят града Солун. Когато турското владичество се установи в Македония, различните националности, които я съставляваха, се намериха групирани в страната и, формирайки така една провинция, имаха общи икономически и културни интереси, строго определени както исторически, така и географски.

Македонското население понесе владичествата на Отоманската империя пет века, в течение на които една голяма част от земята мина в ръцете на турските бегове. Населението се отдаде на земледелието, или търговията и на индустрията. Всички онии, които не бяха ни турци, ни албанци, бяха означени под общия термин християни. Идеите, които изникнаха в миналия век в полза на свободното употребление на култа и езика, преминаха също и в Македония, предадени чрез търговците и художниците, които се завръщаха в страната след едно престояване в чужбина. По този начин се зароди борбата за свободата на култа и на оброчоването между различните националности, съставляващи македонското на-

селение, когато, до този момент всичко това бе резервирано само за гърците, които управляваха църквата и училищата чрез техната патриаршия в Цариград.

Малко по малко борбата между Гърците патриаршия и различните националности за спечелването на горепоменатите свободи, която в началото имаше религиозен характер, се трансформира в политическа борба. Съвкупността на аспирациите — първоначално религиозни, а сетне политически на населението, създаде, в втората половина на миналия век, Македонския въпрос, вече чисто политически, който се манифестира под една форма доста остра. Този въпрос никак не остана въпрос от вътрешната отоманска политика, нито въпрос балкански, интересувал само балканските страни, действуват всека в сферата на своите частни интереси. Този въпрос стана европейски въпрос, решението на който интересуваше Великите сили, тъй като той съставляваше част от Източния въпрос. Стремения на македонското население да спечели своите свободи, засилен от съперническите домования на Великите сили, завърши с катурването на цялата Отоманска империя.

В 1876 г. Русия и Австрия си поделиха Балканите на сфери на влияние; първата си запази си България, Тракия и Македония, а втората — Сърбия и Албания. Австрия, стремяйки се към Солун и Егейско море, сключи със Сърбия тайни договори 1881 и 1889, чрез които Сърбия получаваше, като компенсация за изгубените провинции Босна и Херцеговина, долината на Вардар, при все че самата Австрия аспирираше за това пространство. Ние виждаме още тогава да се сблъскват в Македония противоположните интереси на Русия и Австрия от една страна и на Германия и Англия от друга. Това са мъжностите, които попречиха за разрешението на Македонския въпрос и който същевременно му дадоха европейско значение.

(следва.)

† ИВ. ВАЗОВ

Оживеният славяни велик поет на България не е вече между живите. Замлъкна вече многострупната и чаровна лира на патриарха на българските поети, цяла България е потопена в скръб, че нема вече чудния народен певец, който не преставаше да пее възхитителни песни до последния миг на своя живот.

Ив. Вазов силно обичаше окървавена Македония. Нейните природни прелести, черни тегла и юнашки борби се отекваха в неговото сърдце и го извълваха с възвишено вдъхновение. Своя възторг от нашата родина и състрадания към нея той изле в ред омайни песни,

Мир на душата му!

Косгурското Благотворително Братство кани всички косгурчани на общо събрание в неделя на 2 октомври т. г. 3 часа сл. пл., в стопанското училище „Мария-Луиза“ жгжла на ул. Алабинска и Лавеле,

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЈА

ОРГАНЪ НА МАКЕ
ДОНСКАТА ЕМИГРА
ЦИЈА БЪЛГАРИЯ

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИК
АБОНАМЕНТ ГОДИШНО 30 ЛЕВА
Редакция и Админ. „Лавеле“ 9, София

ORGANE DE L'EMI
GRATION MACEDONI
ENNE BULGARIE

МЕМОАР,

представен от Делегацията на македонските народности в конгреса на Международното бюро за правото на народите в Женева.

Продължение от бр. 43.

Борбите за автономията.

Вжпросът доби европейско политическо значение, когато горепоменатите политико-религиозни борби породиха политическите аспирации, които се манифестираха в 1879 г. чрез местните възстания в различните пунктове на Европейска Турция.

Отказа на Високата порта да приложи реформите, изработени от посланишката конференция в Цариград, бе причината на руско-турската война. След С. Стефанския мир в 1878, свика се Берлинския конгрес, който предвиде за Македония реформи, които се доближаваха до автономията, подобна на она за остров Крит. Тия реформи не се приложиха и, понеже режима бе непоносим, македонското население, недоволно от положението си, се повдигна масово в Разлога, което предизвика емигрирането на 30,000 бежанци. Това доведе в 1880 назначаването на една нова комисия, за да изучи необходимите реформи, но работите на тая комисия не дадоха никакъв резултат. Населението, отчаяно от тия безплодни реформи, подири пжтища по радикални за подобрението на своята сждба: духовете беха подготвени и всеки имаше сжзнание за положението. Идеята за автономията на Македония, под девиза „Македония за Македонците“, сз породила от това сжстояние на духовете. Тази идея бе в основата на тайната революционна организация в Македония, основана в 1893 г. Преданни апостоли на тази организация, която джржеше действителната власт в тая страна, беха Дамян Груев, от Смилево (Битоля) и Гоце Делчев, от Кукуш, паднали с оржжие в ржка.

Пжрвите усилия на революционната организация беха отпавени кжм следната цел: 1) да групира всичките националности за една обща революционна акция и 2) да се противопостави на намеренията на сжседните балкански джржави

Сжзнавайки необходимостта от една действителна солидарност между македонските националности, революционния комитет прокламира, в своя апел, следното: **Ние действуваме в иието на свободата и човешината, нашата работа стои високо над всеко предубеждение расово и национално; следов ние ще третираме като братя всички ония, които страдат в мрачната Отоманска империя.**

Грижата да групира наедно всичките националности, бе увенчана с пжлен успех в известни окржзи, но в други, вследствие акцията на властите, тоя успех бе само частичен.

Борбата срещу намеренията на околните балкански джржави има, обратно, най задоволителен резултат. Всичките пропаганди станаха безсилни. Революционната организация стана господарка на положението и направи да се почувствува нейното влияние вжв всеко село и вжв всека колиба. Това стресна властите, които почнаха да взимат мерки за реагиране и то тогава, когато другаде продължаваха да приготвяват реформите, които всекога се изработваха, но никога не се приложиха.

Вследствие на взетите от правителството мерки, революционните организации беха обявени вжн от закона и много от пионерите на тая кауза требваше да се скрият в планините. Всичко това не бе в сжстояние да успокои духовете.

Частичното Кресненско възстание предизвика нови репресалии от страна на властите. Положението стана още по-обтегнато. Прехвалените реформи на Русия и Австрия беха недостатжчни (селата получиха правото да назначават пждарите си) тогава, когато представеният от революционния комитет проект бе оставен на страна. Тия факти решиха Илинденското възстание, което бе прокламирано от революционната организация през август 1903 г. В това възстание участваха:

Масата от бжлгарското население, с всичките си интелегентни сили; власите, сжщо масово, с техните шефове: Пито Гулев (Крушево), Митре влахчето (Костур), Атанас Кошка (Битоля) и Георги Касапчето (Прилеп); една част от християнските албанци, с капитан Георги (Корча); албанците от Дебжр, масово, на чело е Елиас Иосюф (долни Дебжр). Айредин-ага (Охрид), Шакир-бей и Фуад-ага (Дебжр); турците от Охрид, с Юсюф Черкез, Мустафа-ага и Осман-ефенди.

Илинденското възстание, което б: работа на самото македонско население, при което се подчерта ясно солидарността на всичките национални елементи, предизвика адмирацията на целия свет чрез буйността на борбата и сжблмното себеотрицание за спечелването на свободата и политическите права. Възстаниците, на брой 26,400, дадоха 150 сражения на турската армия, броейки 350,000 войници.

Целата част от Македония, в която избухна възстанието, бе преобжрната на едно грамадно бойно поле, дето възстаниците, разпределени на малки групи от 20 до 70 човека, устояха на турските войници, тринадасет пжти по-многобройни

по число. Въпреки героизма и храбростта на въжстаниците турското правителство успе да вземе върх в края на третия месец. Усмиряването на въжстанието бе безмилостно, неговия баланс, е ужасен: 200 села приблизително унищожени, 70 хиляди души без подслон. На всеки случай, Илинденското въжстание не остана без политически последствия. Мюрщерските реформи (1903 г.) дадоха на Македония един върховен управител, към когото требваше да бъдат придадени чуждестранни офицери за жандармерията. Обаче, тия реформи останаха мъртва буква вследствие зависимостта на управителя и безсилието на жандармерията по отношение на турското правителство.

Въжстаниците, обхванати отново от отчаянието, взеха пътя към планините, с оръжието в ръка.

Англия, която губеше в оня момент своето предпочително влияние във Високата порта, почна да се интересува от положението в Балканите и чрез посредството на Балканския комитет, който имаше седалището си в Лондон, опита се да използва аспирациите на македонското население. Русия, заета, на свой ред, с Крайния Изток, требваше да отстъпи на желанието на Англия и в свиждането в Ревал (в 1908 г.) назначаването на независим върховен управител в Македония бе решено. Това бе решителната стъпка към една независима Македония. (Следва)

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЈА

ОРГАНЪ НА МАКЕ
ДОНСКАТА ЕМИГРА
ЦИЯ БЪЛГАРИЯ

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИК
АБОНАМЕНТ ГОДИШНО 30 ЛЕВА
 Редакция и Админ. „Лавеле“ 9, София

ORGANE DE L'EMI
GRATION MACEDONI
ENNE EN BULGARIE

МЕМОАР,

представен от Делегацията на македонските народности в конгреса на Международното бюро за правото на народите в Женева.

Продължение от бр. 44.

Балканските войни и Македония.

Революцията на младо-турците (1908 г.) унищожи резултата постигнат в Ревал и положението в Македония се влоши както по-преди. Емигрантите напуснаха страната в големо число, за да се установят в България, Рومъния и Гърция, дето те формираха компактни маси. Тия емиграции упражняваха известно влияние върху респективните правителства в тия страни; независимо от това, балканските държави, алчни да си присъединят каквато и да е част от Отоманската империя, съждадоха под егидата на Русия и с одобрението на Англия, балканския съюз. Тоя съюз бе създаден прицелно за получаването автономията на Македония, но истинската негова цел бе да си я поделят. Войната, даже, бе декларирана в името на тая автономия, но резултатът, в същност, бе поделбата на Македония между България, Сърбия и Гърция. Караниците за Македония беха причината на балканските конфликти и те предизвикаха световната война.

В течение на 30 години Македония бе театър на непрекъснати революционни борби и в последните десет години, тя понесе три войни върху територията си: първата балканска война, втората между балканските съюзнници и най-сетне световната война. Много нахлувания и много оттеглявания на цели армии станаха на нейната територия, разпространявайки разорения и унищожения на имущества и на човешки същества.

Страданията на македонския народ.

Нещастното население беше жертва на грабежите, лишенията и постоянната мизерия. Емигрането в България, Рومъния, Албания и Цариград се увеличаваше. Особено през последната война, числото на избегалите в България и другаде превишава 200,000, които по тоя начин, беха осждени в мизерия; това беха, в по-големата част, старци, жени и деца. Произволите на установените в Македония власти правят невъзможно завръщането на тия нещастници. Те не беха намерили никаква безопасност нито за техния живот, нито за имущества си. Както в южна Македония, така и в северна, всека свобода да се възпитава и говори на друг език, освен на официалния, е забранена. Всеки, който не принадлежи на господствующата нация и не

говори нейния език, е поставен вън от законите. Там, даже, нема и следа от други училища и църкви, извън официалните.

Македонския народ изнемогва под вътрешното иго в същото време, когато неговите емигранти в Турция, България, Албания и Румъния страдат от мизерията.

За да покажем, до каква степен достига разрушението, заповедано от окупационните власти, ние ще цитираме онова, което вършат сръбските власти в пограничните райони на Македония, откъм Албания. Само през месеците август и септември миналата година 140 села беха унищожени изцяло или отчасти, 6,900 къщи беха изгорени, причинявайки смърт на хиляди лица. Тозие начинът на действие на балканските правителства в Македония!

За оня, който не е имал случая да види Македония в това положение, доста трудно е да си представи неволята на бежанците, които дирят в Турция и България едно прибежище срещу притесненията на властите в Южна Македония. Тези хора можаха, чрез бегство, да спасят само живота си, но нищо друго; целото тяхно имущество е разграбено.

Ние можем да цитираме за пример на двоеличие следния факт:

По силата на Нийския договор, една конвенция, сключена между България и Гърция, урежда доброволното изселване на малцинствата. Комисията, назначена от Лигата на народите, почна прилагането на тая конвенция, т. е. да ликвидира с имущества на ония, които искат да емигрират или са отсъстващи. На всеки случай, има и имущества на такива лица, които са емигрирали през последните две години в Турция и в България, числото на които надвишаваше няколко стотици хиляди. Тези бежанци, поради липсата на сигурност за тях в гръцка Македония, не смеят да се завърнат в техните родни краища и да влезат отново в притежание на техните имущества. Тези последните са секвестрирани от гръцката държава като безстопанствени имущества.

Как може да се говори за ликвидация, когато населението нема никаква възможност да се прибере в своите огнища?

Ето кое прави абсурдно приложението на дипломатическите конвенции.

Всички български училища са забранени в цяла Македония; никой не смее вече да говори на матерния си език. Същото се случи напоследък и с влаш-

ките училища, чиито учители бидоха изгонени. Власите беха поставени вън от законите. Положението на турците и албанците в Македония е също плачевно. Най-малката манифестация за национално съзнание има за последствие за всеки македонец затвора. Един ужасен режим съществува навред в страната.

Македонските емигранти.

Има с десетки години, откак Македония изисква своето право на свободно разполагане и поради това тя страда и вържи към своята пропаст. Вънни от емигранти, представляващи най-добрите и най-събудените елементи от населението, емигрират в съседните страни и в Америка. Числото на тия емигранти достига до 300,000 за България, 200,000 за Турция, 100,000 за Румъния и 150,000 за Америка. По-рано, след дълги години на работа, емигрантът можеше да се завърне при семейството си. Такава възможност днес не съществува вече; македонци, които беха придобили американско поданство, беха при завръщането си, изгонени от Македония; и за нещастниците, които немаат шанса да си обезпечат протекцията на една велика сила, не им остава друго средство, освен да емигрират заедно с техните семейства. По тоя начин Македония се обезлюдва. Това емигриране всекога е придружено с загубването на имуществото на емигранта, който, за да добие разрешението да напусне страната, трябва да подпише, съгласно употребяваната в гръцка Македония практика, една декларация, чрез която той се отказва от всичкото свое имущество в полза на държавата. Без тая декларация невъзможно е той да получи разрешение за отпътуване.

Такава е съдбата на македонските изгнаници и на техните семейства.

В продължение на европейската война македонското население бе поставено в трагичното положение да се счита задължено да се бие на разните фронтове и за цели, които му беха чужди.

На основание прокламираните от президента Уилсон принципи и жертвите, които македонското население даде за спечелване свободата си, то бе в правото си да се надева, че неговите аспирации не ще бъдат забравени в Версаял. То очакваше, съдиците да се занимаеха с неговата съдба и да му признаеха правото да реши съдбата си чрез плебисцит. Въпреки всеки морал и всеко право и въпреки всичките жертви в миналото, Македония бе изцяло забравена; тя остана поделена между балканските държави и народа прегърбен под игото на техните правителства. Тя е жертва на грабителските инстинкти на нейните съседи,

както и на пристрастието на Великите сили. Македония е, прочее, наказана повече отколкото самите победени неприязтели.

Ревандикациите на македонския народ.

Гласят и сжвестта, произтичащи от човешината, рекламират днес за всеки народ правото на свободно разполагане. Македония изисква това право; тя рекламира правото за свободно съществуване.

Македонското население е дало всичките доказателства за своето право на съществуване и притежава изискваните способности за самоуправление. Вжодушевно от желанието да живее, това население съставлява едно цело хомогенно същество, циментирано чрез действието на вековете и то не престава да рекламира македонската национална солидарност.

Това население притежава една обща душа, създадена чрез страданията и нещастията, понасяни общо под чуждото иго.

Ние видехме тая душа да се манифестира по един чувствителен начин чрез създаването на могщата революционна организация, която има своите апостоли и мъченици и която реализира Великото Илинденско вжзстание. Всички е македонски народности дадоха доказателството на свое единство чрез предаността и себеотрицанието, които те поставиха в служба на каузата за свободата.

Ние имаме твърдото желание да разкжсаме вуала, който покри Македонския вжпрос вжв Върсаил, благодарение на действията на заинтересованите съседни; ние идем да подчертаем единството и солидарността на всичките елементи, от които се състои македонското население и рекламираме свободна Македония.

Ние заявяваме, че имаме право на съществуване и пред Конгреса за свободата на поробените народи ние издигаме нашия глас, за да искаме една независима Македония, с една демократична администрация, по примера на Швейцария и поставена под протекцията на Обществото на народите.

Този е единствения път, за да се установи мирът и спокойствието в Македония, от което зависи и мирът на Балканите.

Македонската делегация:
албанската секция: професор Бедри Пейани, член на албанския комитет.

българската секция: Никола Юруков, член на комитета на македонските емигранти.

ромжнската секция: Пандели Мегеа, председател на македоноромжнското дружество „Мжглени“:

турската секция: Аетулах бей, член на комитета на македонските емигранти.

БЖЛГ. ЦЪРКОВНО НАСТОЯТЕЛСТВО В ЦАРИГРАД.

ПОКАНА

Църковното Настоятелство при историческата железна църква Св. Стефан в Цариград известява своите сънародници, че българската колония в този град ще бъде честита да се сдобие с втора църква, построена със средствата на г. Димитър Спиров, родом от с. Загоричани, костурско.

Драги сънародници, необходимо е сега да се построи едно здание, което е необходимо за почивка на християните, които посещават гробищата, идващи от далечните места на обширния град.

По повод на това, Ц. Настоятелство обръща се с гореща молба към всеки свой сънародник-брат за помощ, за да може с общи усилия по-скоро да се изгради нужното здание.

Лицата упълномощени да събират помощите са:

Г-да Д. ЦАПЕВ, млекар, Г. НИКОЛОВ, млекар, СПАС ШПАТОВ млекар и ТОМА БАКРАЧЕВ, агент-комисионер — всички живущи в София. Умоляват се г-да пожертвователите да изпращат своите приноси на адрес: Чрез Г-н ТОМА БАКРАЧЕВ, агент-комисионер. Площад „Св. НЕДЕЛЯ“ София.

От Църковното Настоятелство.